Publicerad 2014-07-29 20:25 av Lili Samuelsson

om längtan och om skam.

lägger kastanjerna
på glöden
din glöd
skalar, njuter
det smältande smöret
som rinner ner längs hakan
droppar din hårdhet
som min sav glänser
där i källarskenet
i höst

jag har ringt dig hundratals gånger
hört din röst
som svar på mina böner
vill du
vill jag
som oss betraktat
alltid jag
aldrig du

vinter
snöglopp springer
mitt lopp
adventsljusen brinner
sneddar över din
barmagade hud
smeker längs byxlinjen
där en reva i din härlighet
jag vill äta rosten ur dig
smeka dina krafter
och sluta mig om

du svarar inte längre
upp till mina ideal
men jag förträng er
lägger undan bilden
skapar nya mönster att utgå från
patetiskt

inte du
bara jag

blomstrar våren likt mitt sprängfyllda
flyttar åter fåglarna
hem
under ytan silverspår av min hand
vid dina knän
som slipar mina vassa kanter
ännu vassare
i år
och du är krankhet och svalka
min blomster
och evig tro

så är tonen stilla
död, du har bytt ut ditt nummer
mot en hemlighet
och jag ringer numera
varje kväll
ser dig på gatan
bakom hörnet
betraktar ditt djup
din storhet
och jag sjunker djupare
ner i bottenlös skam

likt ängens vidder
växer du
ger mig breddfyllda variationer
jag är ockra i sommarnatt
du är silvermåne i augusti
vill lägga mina axlar mot din rygg
hoppas på mirakel
stannar en stund
stannar två dagar, ett år
hela livet ut

du har ännu inte ringt

Texten är utskriven från Poeter.se
Författaren Lili Samuelsson med Poeter.se id #27337 innehar upphovsrätten